

**BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 65 Ps 899772 25 Pž 2
Sarajevo, 09.07.2025. godine**

Kantonalni sud u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Jasmine Muratović, kao predsjednika vijeća, Elme Zorabdić i Amele Selimović-Fazlagić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja „PAK CENTAR“ d.o.o. Sarajevo, ul. B., I., koga zastupa punomoćnik Denis Alić, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog INTESA SANPAOLO BANKA d.d. BiH, O. K. B., S., koga zastupaju punomoćnici Meliha Filipović i Kenan Ademović, advokati iz Sarajeva, radi utvrđenja, vrijednost spora 50.337,31 KM, odlučujući o žalbi tuženog protiv Presude Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 Ps 899772 21 Ps od 18.03.2025. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 09.07.2025. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Žalba se odbija kao neosnovana i prvostepena presuda potvrđuje.

Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.684,80 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom utvrđeno je da je založno pravo ustanovljeno u korist UPI banka d.d. Sarajevo kao prednika tuženog, zasnovano na nekretnini upisanoj u zk uložak broj .. KO SP_D. B., k.č. .. u vlasništvu tužitelja, zasnovano temeljem Rješenja Općinskog suda u Sarajevu broj .. od 04.08.2005.godine upisano pod brojem Dn ... prestalo i ne proizvodi pravno dejstvo, te je tuženi dužan trpiti da na osnovu ove presude Zemljišnoknjižni ured Općinskog suda u Sarajevu izvrši brisanje založnog prava na nekretnini upisanoj u zk uložak broj ... KO SP_D. B., k.č. ... u vlasništvu tužitelja, upisano pod brojem zemljišnoknjižnog predmeta Dn .., te je naloženo Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Sarajevu da izvrši brisanje založnog prava i uspostavi zemljišnoknjižno stanje kako je prethodilo navedenom upisu. Istom presudom obavezan je tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 14.600,02 KM, u roku od 30 dana.

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da ovaj sud uvaži žalbu, pobijanu presudu preinači tako što će u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu troškova parničnog postupka ili pak da predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava osnovanost žalbenih navoda i predlaže da ovaj sud žalbu odbije kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi, te obaveže tuženog da tužitelju nadoknadi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.684,80 KM.

Ispitujući prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, kao i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP) drugostepeni sud je donio odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba nije osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja da se utvrdi da je založno pravo koje je ustanovljeno u korist pravnog prednika tuženog na nekretnini u vlasništvu tužitelja upisanoj u u zk uložak broj .. KO SP_D.B., k.č. .. prestalo i ne proizvodi pravno dejstvo, pa shodno tome da se naloži Zemljišnoknjižnom uredu Općinskog suda u Sarajevu da briše založno pravo i uspostavi prethodno zemljišnoknjižno stanje, a što je tuženi dužan da trpi.

Iz odluke prvostepenog suda u relevantnom dijelu proizilazi:

-da među parničnim strankama nije sporno da su prednik tuženog i tužitelj zaključili Ugovor o kreditu broj .. dana 28.07.2005. godine za iznos od 250.000,00 KM odobren na period od 60 mjeseci, koji počinje teći od dana prenosa sredstava, uključujući 12 mjeseci grace perioda. Kredit je odobren po kamatnoj stopi od 5 % na godišnjem nivou, a na dospelje neplaćene obaveze po kreditu, banka će obračunati zateznu kamatu u skladu sa zakonom;

-nije sporno ni da su prednik tuženog i tužitelj kao založni dužnik dana 02.08.2005. godine zaključili Ugovor o založnom pravu broj P-.. na nekretninama upisanim u zk uložak broj .. KO D. B., a na ime izvršenja obaveza iz Ugovora o kreditu, te je Rješenjem Općinskog suda u Sarajevu od 04.08.2005. godine određena uknjižba založnog prava na predmetnoj nekretnini založnog dužnika. Navedena hipoteka je uknjižena dana 09.08.2005. godine u korist pravnog prednika tuženog Upi banke d.d. Sarajevo;

-također među parničnim strankama nije sporno ni da je tuženi kao tražilac izvršenja dana 21.04.2020. godine pod brojem 65 0 Ip 843491 20 Ip pokrenuo izvršni postupak protiv tužitelja kao izvršenika, a na osnovu Sporazuma stranaka o postojanju novčanog potraživanja i Rješenja Općinskog suda u Sarajevu broj I-.. od 04.08.2005. godine radi prinudne naplate iznosa od 62.745,00 KM prodajom založenih nekretnina. Rješenjem o izvršenju od 08.06.2020. godine određeno je predloženo izvršenje na koje je tužiltelj kao izvršenik izjavio prigovor, te je Rješenjem od 23.03.2022. godine prigovor izvršenika djelimično uvažen i to u dijelu naplate potraživanja u iznosu od 12.408,49 KM u kojem dijelu je i obustavljeno izvršenje, dok je u ostalom dijelu prigovor izvršenika odbijen i Rješenje o izvršenju je ostavljeno na snazi, a radi naplate potraživanja tražioca izvršenja u iznosu od 50.337,31 KM. Na navedeno rješenje tužitelj kao izvršenik izjavio je žalbu Kantonalnom sudu u Sarajevu;

-navedeni iznos od 50.337,31 KM odnosi se na ugovorenu zateznu kamatu, a što je nesporno među strankama. Sporno je da li nastupila zastara ovog potraživanja, odnosno

¹ Službene novine FBiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

da li je prestalo osigurano potraživanje, pa samim tim i založno pravo zasnovano u korist tuženog;

-Rješenjem Kantonalnog suda broj 65 0 Ip 843491 22 Pž od 13.03.2024. godine, koje je doneseno za vrijeme ponovnog parničnog postupka u ovoj pravnoj stvari, usvojen je prigovor izvršenika i obustavljen je izvršni postupak, s obzirom da je utvrđeno da su predmetna potraživanja zastarjela. Navedeno iz razloga što je cjelokupno potraživanje zakonskih zateznih kamata radi kojeg je tražilac izvršenja pokrenuo izvršni postupak dospjelo na plaćanje dana 31.08.2013. godine, a prijedlog za izvršenje podnesen je dana 21.04.2020. godine, pa je utvrđeno da je protekao trogodišnji rok u smislu člana 379. stav 2. ZOO-a, a u vezi sa članom 372. stav 1. istog zakona. Pored toga, drugostepeni sud je cijenio odredbu člana 368. stav 2. ZOO-a prema kojoj se zastarjela potraživanja kamata ne mogu namiriti ni iz opterećen stvari. Kako je o pitanju zastare odlučivao sud u izvršnom postupku temeljem člana 47. stav 1. tačka 10. Zakona o izvršnom postupku isključena je mogućnost ponovnog raspravljanja u parnici onoga o čemu je već donesena pravosnažna odluka u izvršnom postupku;

-i pored toga sud u ovom postupku cijeni da je nastupila zastara iznosa utvrđenog izvršnom ispravom shodno odredbi člana 379. stav 2. ZOO-a. U konkretnom slučaju, glavni dug je isplaćen kao i redovna kamata. Iz nalaza i mišljenja vještaka je utvrđeno da je zadnja uplata glavnice bila dana 26.08.2013. godine, a zadnja uplata redovne kamate 15.11.2016. godine. Iznos koji je preostao odnosi se na zateznu kamatu obračunatu na obaveze u kašnjenju i zadnji obračun zatezne kamate bio je 31.08.2013. godine. Kada glavno potraživanje prestane ispunjenjem a ne uslijed zastare, tada samostalno potraživanje zateznih kamata kao povremeno potraživanje, saglasno odredbi člana 372. stav 1. ZOO, zastarjeva u roku od tri godine od nastanka svakog pojedinačnog obračuna kamata i sve dok glavno potraživanje ne bude izmireno i zatezna kamata ne može da se obračuna u apsolutnom iznosu za određeni vremenski period. Imajući u vidu da je 26.08.2013. godine izvršena posljednja uplata kada je u cijelosti isplaćen glavni dug, prijedlog za izvršenje podnesen je 21.04.2020. godine, to je nastupila zastara potraživanja utvrđenog izvršnom ispravom. Iz svega navedenog proizlazi da je potraživanja iznosa od 50.337,31 KM zastarjelo;

-brisanje hipoteke može zahtijevati hipotekarni povjerilac, što je u skladu sa odredbom člana 41. Zakona o zemljišnim knjigama. Ukoliko hipotekarni povjerilac ne želi da da brisovnu dozvolu, vlasnik opterećene hipoteke ga na to može prisiliti sudskim putem. U tom će slučaju sudska odluka zamijeniti saglasnost lica čije se pravo briše, ali je potrebno da su ispunjena dva uslova i to: da je prestalo osigurano potraživanje, kao i sporedne tražbine i da hipotekarni povjerilac ne želi da izda brisovnu dozvolu. Naime, poverilac je dužan da dozvoli brisanje hipoteke ukoliko mu je potraživanje u cijelosti isplaćeno ili je isto prestalo na neki drugi način, a što je u skladu sa odredbama članova 173. i 180. Zakona o stvarnim pravima;

- založno pravo daje ovlašćenje založnom povjeriocu da se iz založene stvari, odnosno prava, namiri ako mu dospjelo potraživanje ne bude isplaćeno, a vlasnik stvari je dužan da to trpi. Dakle, svrha založnog prava je da se osigura namirenje određenog

potraživanja, te prestankom potraživanja prestaje i ovo pravo kao sporedno pravo. Postojanje i realizacija založnog prava, shodno načelu akcesornosti, uslovljena je postojanjem i mogućnosti realizacije potraživanja, pa i kao naturalne obligacije, ali jedino kada je u pitanju glavno potraživanje u smislu člana 368. stav 1. ZOO-a.

-međutim, zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja ne mogu se namiriti ni iz opterećene stvari (član 368. stav 2. ZOO-a);

-prema tome, zastarjelo potraživanje tuženog u dijelu koji se odnosi na kamate je prestalo, jer više nije moguće namirenje tog potraživanja. Imajući u vidu da je svrha založnog prava da se osigura namirenje određenog potraživanja, to prestankom osigurane tražbine (prestala plaćanjem) i sporednih tražbina, prestaje i založno pravo jer više nije moguće namirenje potraživanja;

-tokom postupka je utvrđeno da je tužitelj od tuženog dana 09.02.2021. godine, kao i dana 06.09.2024. godine zatražio da mu izda dozvolu za brisanje založnog prava, a kojim zahtjevu tuženi nije udovoljio.

Kako je nesporno da ne postoji saglasnost hipotekarnog povjerioca za brisanje založnog prava, to je prvostepeni sud primjenom članova 173. i 180. Zakona o stvarnim pravima FBiH tužbeni zahtjev usvojio cijeneći da su ispunjeni uslovi za prestanak založnog prava a sve iz razloga prestanka osigurane tražbine uslijed nemogućnosti namirenja potraživanja. Odluka o troškovima postupka donesena je primjenom člana 383. stav 1. i 386. ZPP-a, pa je obavezan tuženi da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka.

Pravilna je odluka prvostepenog suda da tužbeni zahtjev treba odbiti i ista žalbenim navodima nije dovedena u pitanje. Do istog zaključka došao je i ovaj sud, a nakon ponovne ocjene u sjednici vijeća izvedenih materijalnih dokaza (isprava), a što će u nastavku biti obrazloženo.

Neosnovani su žalbeni navodi koji se tiču povrede odredaba parničnog postupka. Prvostepeni sud je cijenio sve dokaze pojedinačno, ali i u njihovoj međusobnoj povezanosti u smislu člana 8. ZPP-a, te je u svojoj odluci naveo do kojih je relevantnih činjeničnih zaključaka došao na osnovu izvedenih dokaza. Slijedom navedenog i pravilnost ožalbene odluke može se ispitati, jer sadrži činjenične i pravne razloge koji su od značaja za odluku u ovom sporu, koji su jasno navedeni i nisu protivrječni, pa obrazloženje prvostepene presude ispunjava uslove koji se traže članom 191. stav 4. ZPP-a.

Suprotno žalbenim navodima, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je tužitelj glavnicu po Ugovoru o kreditu platio dana 26.08.2013. godine, a redovnu ugovorenu kamatu dana 15.11.2016. godine, te da je iznos od 50.337,31 KM koji se odnosio na zateznu kamatu zastario, a što je u toku trajanja ovog postupka utvrđeno i u naprijed navedenom izvršnom postupku odlukom drugostepenog suda na koji način je taj postupak i pravosnažno okončan, odnosno obustavljen. Slijedom ovakvih utvrđenja pravilan je u

konačnici i zaključak prvostepenog suda da je prestalo založno pravo koje prati potraživanje, radi čijeg urednog ispunjenja je i ustanovljeno.

Žalba u pretežnom dijelu problematizira zaključak prvostepenog suda prema kojem nije pravilno cijenjeno pitanje zastare, smatrajući da se odluka iz izvršnog postupka ne može vezati za parnični postupak u kojem su izvedeni svi dokazi. U tom kontekstu žalitelj ističe i da se u predmetnoj pravnoj stvari ne radi o zakonskim zateznim, već ugovorenim zateznim kamatama, kao i da su iste kapitalizirane, pa se ne radi o povremenim potraživanjima. Ovakvi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Za pravilnu i potpunu ocjenu žalbenih prigovora, potrebno je imati u vidu dva različita termina, a to su ugovorena redovna kamata i zatezna kamata. Ugovorena kamata je sastavni dio svakog ugovora o kreditu koji se zaključuje sa bankom i koja predstavlja cijenu za korištenje tuđih (bankinih) novčanih sredstava. Sa druge strane zatezne kamate nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju novčane obaveze i njihova stopa je propisana zakonom.

Slijedom navedenog treba cijeniti da se Ugovorom o kreditu od 28.07.2005. godine tužitelj kao korisnik kredita obavezao pravnom predniku tuženog osim glavnice i ugovorene redovne kamate, isplatiti i zateznu kamatu u slučaju da bude kasnio sa ispunjenjem svojih obaveza. Ova obaveza jasno proizilazi iz člana 5. stav 2. Ugovora o kreditu kojim je ugovoreno da će na dospjele, a neplaćene obaveze po tom kreditu banka obračunati zateznu kamatu u skladu sa zakonom. Kako je zatezna kamata ugovorena radi kašnjenja i kako će se ista obračunavati u skladu sa zakonom, to ugovorena zatezna kamata nije ništa drugo nego zatezna kamata koju propisuje i zakon, slijedom čega su sve žalbene tvrdnje u tom pravcu neosnovane. Prema tome, iznos od 50.337,31 KM koji je tuženi kao tražilac izvršenja potraživao u izvršnom postupku predstavlja zateznu kamatu koja se obračunavala u skladu sa zakonom, dok je ugovorena redovna kamata plaćena što je pravilno utvrdio prvostepeni sud.

U izvršnom postupku pitanje zastarjelosti potraživanja u iznosu od 50.337,21 KM cijenjeno je u skladu sa članom 379. stav 2., a u vezi sa članom 372. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima² (u daljem tekstu ZOO), a kako to proizilazi iz Rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Ip 843491 22 Pž od 13.03.2024. godine koje je u ovom parničnom postupku cijenjeno kao dokaz. Naime, iz navedenog rješenja proizilazi da je u pitanju potraživanje potvrđeno Sporazumom o zasnivanju založnog prava zaključenim dana 04.08.2005. godine pred Općinskim sudom u Sarajevu pod brojem I-..., a koji prema odredbama Zakona o izvršnom postupku ima snagu sudskog poravnjanja, slijedom čega je isti i izvršna isprava, na temelju koje je u konačnici i pokrenut predmetni izvršni postupak. S tim u vezi, kako se radi o povremenim potraživanjima (zateznim kamatama) koja proističu iz sudskog poravnjanja, a koja su dospjela na plaćanje dana 31.08.2013. godine, utvrđeno je da je protekao trogodišnji zastarni rok, s obzirom da je prijedlog za izvršenje podnesen dana 21.04.2020. godine.

² Službeni list SFRJ“, broj 29/1978, 39/1985, 45/1989 - odluka USJ i 57/1989, „Službeni list RBiH“, broj 2/1992, 13/1993 i 13/1994 i „Službene novine FBiH“, broj 29/2003 i 42/2011

U žalbi tuženi ističe da je iznos od 50.337,21 KM, kapitalizirana kamata koja u osnovi predstavlja glavni dug na koji su onda obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu od 10.185,51 KM. Smatra da navedenu činjenicu treba cijeliti kod odlučivanja o prigovoru zastare i primjeni člana 386. ZOO-a, jer nisu u pitanju sporedna potraživanja. Tuženi gubi iz vida da je cjelokupno potraživanje tuženog, uključujući i zatezne kamate, bilo predmet Sporazuma pred Općinskim sudom u Sarajevu od 04.08.2005. godine koji se ima smatrati sudskim poravnanjem. Ovo iz razloga što su se na zasnivanje založnog prava na nekretninama (hipoteke) na osnovu sporazuma stranaka u vrijeme kada je sporno založno pravo zasnivalo (2005. godina) primjenjivale odredbe člana 251.a, 251.b, 251.v, 251.g, 251.d i 251.d. Zakona o izvršnom postupku³, a na temelju člana 227. Zakona o izvršnom postupku⁴. Prema navedenim zakonskim odredbama založno pravo se zasnivalo sporazumom stranaka o zasnivanju tog prava pred sudom, te je potpisani zapisnik o sporazumu imao snagu sudskog poravnanja. Ovaj zapisnik suda (poravnanje) u sebi je sadržavao sporazum o postojanju potraživanja i obimu istog, te ugovor o zasnivanju založnog prava, a poravnanje se smatralo zaključenim kada stranke potpišu zapisnik.

Prema tome, potraživanja zateznih kamata koja su potvrđena Sporazumom od 04.08.2005. godine dospijevala su u periodu od 2007. godine pa do 31.08.2013. godine, a kako je prvostepeni sud pravilno utvrdio na osnovu nalaza vještaka ekonomske struke (strana 5, pasus 5. prvostepene presude). Stoga se primjenom člana 379. stav 2., a u vezi sa članom 372. stav 1. ZOO, na zastaru primjenjuje trogodišnji rok, pa su sva ova potraživanja zastarjela nakon 31.08.2016. godine i na zastaru nije od uticaja činjenica da ih je tuženi obračunao u određenom iznosu.

Navedeno iz razloga što je članom 379. ZOO-a jasno propisano kada zastarijevaju potraživanja koja su propisana sudskim odlukama i sudskim poravnanjem, a što je ovdje slučaj. Prema tome, predmetna potraživanja su sudskim poravnanjem definisana kao zatezne kamate (sporedna potraživanja), a što je odlučujuća činjenica prilikom razmatranja prigovora zastare potraživanja, iz kojeg razloga na zastaru treba primijeniti član 379. stav 2. ZOO-a. Stoga na zastaru nije od uticaja činjenica što je tuženi kamate obračunao u određenom iznosu, smatrajući da iste predstavljaju glavni dug. Štaviše, navedeno je suprotno i načelu savjesnosti i poštenja, kao i drugim načelima koje predviđa ZOO (autonomije volje, zabrane zloupotrebe prava i dr.), jer bi se u suprotnom svako neplaćeno potraživanje kamata koje su bile predmet sudske odluke ili sudskog poravnanja moglo bez bilo kakvih ograničenja uglavničiti, tj. smatrati glavnim dugom, na koji bi onda tekla zakonska zatezna kamata, koja bi se ponovo uglavničila i tako u nedogled.

Konačno, treba cijeliti i da je članom 279.ZOO-a u našem zakonodavstvu strogo zabranjena naplata kamate na kamatu (anatocizam). Izuzetak od pravila je ugovorna kamata, i to samo kada se radi o kreditnom poslovanju banaka i drugih bankarskih organizacija, shodno članu 400. stav 3, a u vezi sa članom 399. ZOO-a, u kojem slučaju

³ Službeni list RBiH broj 2/92, 16/92 i 13/94

⁴ Službene novine FBiH broj 32/03, 52/03, 33/06, 39/06, 39/09, 35/12 i 46/16 i Službeni glasnik BiH, br. 42/18 - odluka Ustavnog suda.

je dozvoljeno da na ugovornu kamatu, kada dospije za isplatu, počne teći zatezna kamata, ako ugovorna kamata ne bude isplaćena. Prema tome, tuženi kao banka je imao mogućnost da ne redovnu ugovorenu kamatu obračunava i zateznu kamatu, a što je i činio, međutim nije imao pravo da na ugovorenu zateznu kamatu dodatno obračunava i zakonsku zateznu kamatu.

Prema tome, potraživanja po osnovu zaključenog Ugovora o kreditu, a koja se odnose na glavnicu i ugovorenu kamatu su prestala, te je zastarjelo pravo tuženog da zahtijeva ispunjenje potraživanja koja se odnosi na zateznu kamatu, a kako je to prethodno obrazloženo.

Prema članu 386. stav 1. ZOO-a kada protekne vrijeme zastarjelosti, povjerilac čije je potraživanje obezbijedeno hipotekom može se namiriti iz opterećene stvari ako je njegovo potraživanje upisano u javnoj knjizi. Međutim, prema stavu 2. istog člana zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja ne mogu se namiriti ni iz opterećene stvari.

Članom 173. Zakona o stvarnim pravima⁵ (u daljem tekstu ZSP) propisano je da založno pravo prestaje prestankom osiguranog potraživanja i sporednih potraživanja kamata i troškova, ako nije nešto drugačije zakonom određeno. Kada se navedena odredba dovede u vezu sa nesporno utvrđenim činjeničnim stanjem, a to je da je tužitelj u cijelosti izmirio glavni dug i ugovorenu kamatu po Ugovoru o kreditu radi kojeg je založeno pravo i ustanovljeno, te da su potraživanja zakonskih kamata zastarjela i ista se temeljem člana 386. stav 2. ZOO-a ne mogu namiriti ni iz opterećene nekretnine, radi čega je i izvršni postupak pravosnažno obustavljen, logično se da zaključiti da je prestalo založno pravo na predmetnoj nekretnini tužitelja, jer je isto u potpunosti izgubilo svoju svrhu. Pogotovo kada se ima u vidu i da se založnim pravom ograničava pravo vlasništva kao najsveobuhvatnije stvarno pravo koje svom nosiocu daje najšira ovlaštenja prema članu 17. ZSP-a, iz čega dalje proizilazi da isto ne može „vječno“ biti upisano u zemljišnim knjigama, pa čak i kada nema nikakvu svrhu.

Stoga, kada je dio potraživanja prestao ispunjenjem, a dio koji se odnosi na zakonske zatezne kamate se ne može namiriti iz založene nekretnine kako to propisuje član 386. stav ZOO, osnovan je zaključak prvostepenog suda i da je založno pravo prestalo i da se isto treba izbrisati iz zemljišne knjige shodno odredbama članova 173. i 180. ZSP-a.

Sud je cijenio i sve ostale žalbene navode tuženog, ali ih nije posebno obrazlagao, s obzirom da isti nisu od uticaja na drugačiju odluku ovog suda shodno članu 231. ZPP-a.

Imajući u vidu sve navedeno ovaj sud je ocijenio da su žalbeni navodi neosnovani, pa kako nije našao ni da postoje razlozi na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom člana 226. ZPP-a žalbu odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu u cijelosti potvrdio.

⁵ Službene novine FBiH broj 66/13 i 100/13

Tužitelj je potraživao troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.684,80 KM. S obzirom da odgovor na žalbu nije radnja koja je bila nužna za ishod žalbenog postupka, to je u skladu članom 387. stav 1. ZPP-a odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

**Predsjednik vijeća
Sudija
Jasmina Muratović**